

ՈՒ ՇԱՏԵՐՈՒՆ՝ ԶԸԲԱՑՈՒԱԾ...

ՃԵՐՄԱԿ ՀՈԳԻՆԵՐՈՒՆ

Ու մերք օսար աչփերուն նառագայթները այնպէ՛ս
 Ինձ քրտեցան ընձանի — քափանցեցին ինձմէ ներս,
 Որ հրնուանփէս զօրաւոր, ես հոգիին փակեցի
 Գուռը ամուր, որ չըլլայ քէ հովերէն ան սարսի...

Ճառագայթներն այդ ամէն — սրեւ օսար, անյարիր —
 Գոյներն ինչպէս արեւուն, հասակներով ալ տարբեր,
 Ես հոգիին լուսաւոր հոսանուսին յանձնեցի...
 Ամէնքն այնպէ՛ս այլակերպ, ներմակ-ներմակ ծաղկեցան:

Յետոյ զանոնք հանելով իմ երազած հոգիին
 Յորդ, քափանցուն ալ Լոյսին, ես նըսեցայ անոնց դէմ,
 Ժամեր այսպէս հիացած անոնց պայծառ տեսիլէն:
 Ու ծաղկեցան ինձմէ ներս, օսար սրեւն այդ ամէն...:

Գիտե՛մ, լրուելն է դժուար, սիրուածներուն դէմ հոգւոյն...:
 Բայց ես իմ մէջքս այնպէ՛ս փաղցր սրտով մ'ապրեցայ
 Աղուորութիւնը անոնց... որ միշտ ներմակ մընային՝
 Հեռուէ նեո՞ւ, չըբացուած, զիրար Լոյսին մէջ գրկած...:

Ու շատերուն՝ չըբացուած, պիտի այսպէս անցնիմ ես...:

Հոկտեմբեր 1942

Ա.Ն.ԵԼ

